'Ο «ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ» εὔχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ συνδρομητάς του καλὸν Πάσχα.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

'Ο «ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ» καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ συνάδελφοι δὲν θὰ ἐκδοθῇ αὔριον.

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΤΑΒΕΡΝΑ

ΤΟΥ κ. ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

'Ο Στάμος, ὁ πιὸ ταχτικὸς πελάτης στὴν ταβέρνα τοῦ κὺρ—'Αναστάση, μπῆκε κεῖνο τὸ βράδυ, Μεγάλο Σάββατο, γιομᾶτος γάζες.

Τὰ πειράγματα δῶσαν καὶ πῆραν.

—Τί ἐνοικιάζετε παρακαλῶ; 'Από τώρα ἀνάστησες;.. Κι' ὁ Στάμος, ποὺ ἦταν χορατατζῆς, ἔδινε στὸν καθένα τὴν «πρέπουσαν» ἀπάντηση.

Κεῖνο τὸ βράδυ εἶχε μεγαλέτερο κέφι.

Κέρασε ὅλες τὶς παρέες.

Εἶπε ἀστεῖα.

'Η ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὴν καταλάβουν.

Στὸ μαγαζὶ εἶχε μείνει ὁ τελευταῖος. 'Ο ταβερνιάρης ἄρχισε σιγὰ—σιγὰ νὰ τὰ μαζεύῃ.

—Κὺρ 'Αναστάση μου.

—Τί εἶνε ρὲ Στάμο;

—Ἔλα δῶ κὺρ 'Αναστάση μου. Φέρε καὶ τὸ ποτῆρι σου, φέρε καὶ μισὴ ὀκᾶ. Ἄ μπράβο. 'Εδῶ, κοντά... Πιὸ κοντὰ... Θὰ κάνῃς γέλοια.. γέλοια.. Ναί. 'Αστεῖα ἱστορία, εἶνε ἡ πιὸ ἀστεῖα ἀπ' ὅσες σοῦ ἔχω πεῖ. Ἔχεις ὤρεξη νὰ τὴν ἀκούσῃς; Ναί; Ἄκου λοιπόν....

Ἦταν μιὰ φορά, ὅπως καὶ στὰ παραμύθια, ἕνα κορίτσι ὄμορφο, κούκλα σωστή, νὰ τὴν πίνῃς στὸ ποτῆρι. Ὅλα τὰ παλληκάρια στὴ γειτονιὰ τρέχαν πίσω ἀπ' τὸ φουστάνι της, μ' αὐτὴ ποτὲ δὲν ἔδωσε θάρρος σὲ κανένα. Γυναῖκα, κὺρ—'Αναστάση μου, σωστὴ γυναῖκα.

Ἔ, μιὰ βολὰ μπλέχτηκε κι' αὐτή. Τὴν λάβωσαν τὰ τσακίρικα μάτια ἑνὸς λεβέντη.

Γειτονόπουλο ἦταν καί, κατὰ πῶς λέγανε, ὤμορφο παιδί. Τῆς ἔγραψε, λοιπόν, ἕνα γραμματάκι ὅλο φωτιὰ καὶ λαῦρα. Κάτω—κάτω τῆς εἶχε γραμμένο καὶ ἕνα ποιηματάκι:

Τέσσερα φύλλα ἔχει ἡ καρδιὰ
τὰ δυὸ τἄχεις παρμένα
καὶ τἄλλα δυὸ ποὺ μοῦ ἔμειναν
ξερὰ καὶ μαραμένα...

Μάγγας, κὺρ 'Αναστάση μου. Τἄχε βρεῖ σ' ἕνα ἡμερολόγιο καὶ τῆς τὰ πάσαρε.

Τὸ κορίτσι τσιμπήθηκε, μ' ἄλλα λόγια τὴν βάρεσε κατακούτελα ὁ ἔρωτας.

Τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα ἔξυπνο γράμμα, ποὺ τὸ ἔγραψαν μαζὶ μὲ μιὰ φίλη της, καὶ ἡ δουλειὰ τέλειωσε.

Βγαῖναν μαζὶ κάθε βραδάκι μόλις σχολοῦσαν ἀπὸ τὶς δουλειές τους, γιατί βλέπεις φτωχόπαιδα ἤτανε καὶ τὰ δυό.

Τί λές; Δὲν εἶνε ἀστεῖο; Μετὰ συγχωρήσεως, ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω τώρα εἶνε «εἰσαγωγὴ» νὰ ποῦμε.

Τὸ ἀστεῖο θὰ τὸ ἀκούσῃς στὸ τέλος καὶ θὰ κάνῃς γέλοια... γέλοια.

Θὰ σπαρταρᾶς χάμω.

Ποῦ εἴχαμε μείνει; Ἄ ναί. Ὅλα τὰ βράδυα μαζὶ τὰ περνοῦσαν. Αὐτός, ποὺ σχολνοῦσε νωρίτερα, τὴν περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ της, τὴν ἔπερνε καὶ τραβοῦσαν κατὰ τὸ δασύλλιο. Μούρλια σοῦ λέω. 'Ανεβαίνανε χειροπιασμένοι, σὰν μαθητούδια. Πολλὲς φορὲς τοὺς προλάβαινε τὸ φεγγάρι καὶ τότε αὐτός, λὲς καὶ τοῦ τὸ ἔλεγε τὸ φεγγάρι, τὴν ἔσφιγγε πιότερο στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, τρία χρονάκια τρία ὁλόκληρα χρονάκια κράτησε αὐτὸ τὸ βιολί.

Αὐτή, σ' ὅλο τὸ διάστημα, τοῦ εἶχε ὁρκιστῆ—νὰ σοῦ πῶ καὶ χίλιες φορὲς λίγο εἶνε—πὼς θὰ τὸν ἀγαπᾷ αἰώνια.

Ἀκοῦς; Αἰώνια... Χά, χά, χά... Σκροφίτσα, κὺρ 'Αναστάση μου, γυναίκα μὲ τὰ ὅλα της. Αὐτὸς πάλε τὴν πίστευε. Σκέφτηκε πὼς αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τὸν συντροφέψῃ στὸν δύσκολο, κατὰ πῶς λένε, δρόμο τῆς ζωῆς. Βέβαια δὲν ἀποκλείονταν νὰ βρεθῇ καμμιὰ ἄλλη, πιὸ κατάλληλη. 'Αλλὰ θὰ βρισκότανε; ἢ ψάχνοντας θὰ ἔφθανε μόνος μιὰ μέρα στὸ τέρμα;

Τὸ σήμερα γίνεται εὔκολα χτές. Τὸ φέτος πέρσυ... Κι' ἔρχεται ἕνα πρωῒ πού, ἐνῷ φτιάχνεις τὴ χωρίστρα σου στὸν καθρέφτη, ἀνακαλύπτεις πὼς γέρασες... Καὶ τότε βλαστημᾶς τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφησες νὰ σοῦ φύγῃ μιὰ εὐκαιρία, ποὺ μποροῦσε νὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένο. Τὸ λοιπόν, γιὰ νὰ βάλουμε στὴν πάντα τὴν φιλοσοφία, ἀπεφάσισε νὰ τὴν παντρευτῇ. Τοῦ ἔπεσε στὸν κλῆρο, πάει. 'Αλλὰ αὐτή, ὅπως εἴπαμε, γυναίκα ἤτανε, τοῦ διαβόλου κάλτσα. Τοῦ τὰ φοροῦσε προτοῦ ἀκόμα τὴν πάρει.

Τὸ ἔμαθε ἀπὸ ἕνα φίλο. Τῆς ἔκανε παράπονα.

Τοῦ ὠρκίστηκε σ' ὅλους τοὺς ἁγίους. Τὴν πίστεψε. Βλέπεις παιδὶ ἤτανε, δὲν ἤξερε τὴ παληοκουμάσια εἶνε αὐτὲς οἱ γυναῖκες.

Μιὰ μέρα τὸν παράτησε. Τοῦ τὸ εἶπε ὀρθὰ—κοφτά.., Δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ μαζί του. Ἦταν λέει φτωχός, ἄσημος. Αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη του τὴ ψυχή. Νὰ στραβωθῶ, κὺρ—'Αναστάση μου, ἂν δὲν εἶνε ἔτσι ὅπως στὰ λέω. 'Αλλὰ πάλι τρελλὸς δὲν ἤτανε. Οὔτε αὐτοχτονίες, οὔτε σαχλαμάρες.

Βάλθηκε νὰ τὴν ξεχάσῃ.

Πέρασαν χρόνια. Αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ὑπάλληλος. Αὐτὴ πῆρε τὸν ἀνήφορο. Γίνηκε τρανὴ κυρία. Πανδρεύθηκε ἕναν πλούσιο ποὺ τῆς ἔφερνε καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. 'Ο πλούσιος τὴν ἀγόρασε μὲ τὴν ὀκᾶ, τὴν ἀκριβοπλήρωσε, μάλιστα. Αὐτὸς κὺρ—'Αναστάση μου, ἔδωκε εὐχαρίστως ὅλα του τὰ λεφτὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἔστω καὶ μιὰ μπούκλα της, μὰ δὲν φτάναν. 'Ο πλούσιος ἔσπασε τὴν ἀγορά... Κι' ὅσο τὸ ἐμπόρευμα ἔχει ζήτηση, τόσο αὐξάνει ἡ τιμή του.

Δὲν τὴν ἐμίσησε. Ὄχι, στὸ ὁρκίζομαι, δὲν τὴν ἐμίσησε. Τὴν λυπήθηκε, γιατί, ἐνῷ ἦταν ἄνθρωπος κι' εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ζήσῃ, προτίμησε νὰ γίνῃ ἐμπόρευμα καὶ νὰ πουληθῇ... Νὰ πουληθῇ μὲ τὴν ὀκᾶ..

Ἔτσι ποὺ λὲς ἦταν τὰ πράματα.

Μιὰ μέρα, χτὲς κὺρ—'Αναστάση μου, αὐτὸς—ὁ φουκαρᾶς νὰ ποῦμε—περπατοῦσε ἀφηρημένος σ' ἕνα πλούσιο δρόμο. Ξάφνου ἕνας χτύπος καὶ κυλίστηκε χάμου. Τὸν ἔρριξε ἕνα μακρουλό, πλούσιο, αὐτοκίνητο, κι' αὐτός... αὐτός.. κουτρουβαλήθηκε κάτω σὰν σπασμένος καραγκιόζης.

Τὸ αὐτοκίνητο τὸ ὡδηγοῦσε αὐτή. Σὰν τὸν ἔρριξε τῆς ξέφυγε τὸ ὄνομά του. 'Ο πλούσιος κύριος, ποὺ ἦταν ἄντρας της, παραξενεύτηκε.

—Τὸν ξέρεις αὐτόν;

—Ναί, εἶνε ἕνας γελοῖος τύπος. Τὸν ἔστελνε ἡ μαμά μου γιὰ νὰ τῆς κάνῃ θελήματα...

Αὐτός, μὲς τὴν ζαλάδα του, τάκουσε ὅλα. Σηκώθηκε ἀργὰ—ἀργὰ καὶ πῆγε σ' ἕνα φαρμακεῖο γιὰ νὰ τὸν δέσουν...

Δὲν γελᾶς; Γιατί; Δὲν εἶνε ἀστεία ἡ ἱστορία μου;

'Αμ βέβαια, δὲν σοῦ εἶπα καὶ τὸ σπουδαιότερο. Τὰ πιὸ ἀστεῖο. Ἄμα στὸ πῶ θὰ ξεκαρδιστῇς, θὰ πέσῃς χάμου ἀπ' τὰ γέλοια.

Ξέρεις ποιὸς ἦταν αὐτός;

Χά, χά, χά.. Αὐτὸς κὺρ 'Αναστάση μου, ἤμουν... Μὰ τί; Δάκρυσες;... Δὲν εἶσαι καλά.

'Αφοῦ ἐγὼ ἔκανα γέλοια, μὰ τί γέλοια. Ἔλα τώρα, μὴν κάνῃς σὰν παιδί... Μπᾶ σὲ καλό σου!

Φέρε μισὴ ὀκᾶ.. Ἄ μπράβο... Ναί, καὶ μεζεδάκι... Φέρε καὶ κόκκινα αὐγά. Δὲν ἀκοῦς ποῦ χτυπᾶν οἱ καμπάνες; Χριστὸς ἀνέστη κὺρ 'Αναστάση μου, Χριστὸς ἀνέστη.

Βάλε νὰ πιοῦμε..

Θέλω νὰ μεθύσω ἀπόψε.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Λ. ΤΣΑΛΤΑΣ
'Ιατρὸς—Μικροβιολόγος
Ὑγιεινολόγος
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
Μικροβιολογίας-Οὐροχημείας
'Ερμοῦ 100.—Πάτραι

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!...

ΤΟΥ ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΚΟΡΟΛΕΝΓΚΟ

Τὸ βράδυ πέφτει ἀπάνω στὴ στέππα... Τὸ χωριουδάκι, συμμαζεμένο ἀνάμεσα στὸ δάσος καὶ στὸν ποταμό, εἶναι ἀπόψε τυλιγμένο μέσα στὴ γλυκειὰ φεγγοβολιὰ τῶν ἄστρων. Πέρα, στὸν ἀνοιξιάτικον ὁρίζοντα ἀνεβαίνει μιὰ ἀνάλαφρη ὁμίχλη ποῦ πλαισιώνει τὰ δάση καὶ ρίχνει πάνω στὶς πλατειὲς στέππες ἕνα γαλάζιο πέπλο, ποὺ φεγγοβολάει σὰ νἄταν ἀσημένιος. Ὅλα εἶναι ἥσυχα, ἀμφίβολα καὶ μελαγχολικὰ σὰν ὄνειρο. Οὔτε κραυγή, οὔτε τραγοῦδι, οὔτε φωνή, οὔτε ψίθυρος. Ὅλα ἀναπαύονται. Καὶ ὅμως ἀνάμεσα στὶς χαμηλὲς καλύβες, νὰ ἕνα φῶς τρεμοφέγγει, κατόπιν ἄλλο καὶ κατόπιν ἄλλο.

Κοντεύουν μεσάνυχτα. Ἕνα παραθυρόφυλλο χτυπάει...ἕνα σκυλλὶ γαυγίζει... δυὸ τρεῖς πόρτες ἀνοίγουν. Ἕνα κάρρο χωριάτικο ξεπροβάλλει ἀπὸ τὸν ἐξοχικὸ δρόμο κ' ἰ κάμποσες ἀνθρώπινες σκιὲς κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ δάσος. Εἶναι οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὰ τριγύρω χωριουδάκια ποὺ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησιά.

'Η παληὰ ἐκκλησία κουρνιάζει πάνω στὸ λόφο καὶ κυριαρχεῖ σ' ὅλη τὴν κοιλάδα. Λίγο πιὸ πρὶν ὅλα τὰ τζάμια φωτίστηκαν καὶ πυρπολοῦνται ἀπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων καὶ τῶν κεριῶν. Μονάχα τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ ἀπομένει σκοτεινὸ καὶ βυθίζεται μέσα στὸν οὐρανό. Μὰ κάτω ἀπὸ τὸν τετράγωνο, ξύλινο πυργίσκο του, τὰ στρακοφαγωμένα σκαλοπάτια τρίζουν. Κάποιος ἀνεβαίνει ἀργὰ—ἀργά. Εἶναι ὁ γέρο κωδωνοκρούστης Μικέϊτς.

Τὸ λίγο φῶς τοῦ μικροῦ φανταρίου του φέγγει ποῦ καὶ ποῦ ὅλο καὶ ψηλότερα. Λὲς καὶ μοιάζει μὲ μιὰ ψυχή, ποὺ πετάει πρὸς τὰ πάνω δειλὰ—δειλά.

'Ο Μικέϊτς, ἀνέβηκε μὲ κόπο σὰν σάλιαγκας, τὴ στενὴ σκάλα. Τὰ πόδια του εἶναι κάμποσοι τώρα μῆνες ποὺ ἀδυνάτισαν πιότερο καὶ τὰ μάτια του ὅλο καὶ πιὸ θαμπὰ βλέπουν. Εἶναι καιρὸς ὁ γέρος ν' ἀναπαυθῇ, μὰ ὁ καλὸς Θεὸς δὲ στέλνει τὸ θάνατο. 'Ο Μικέϊτς ἔθαψε παιδιὰ κι' ἀγγόνια καὶ αὐτὸς ἀκόμα ζῇ.

Πόσες φορὲς ξαναεῖδε τὴ γιορτὴ τῆς 'Αναστάσεως! Ἔχει ξεχάσει τὸ λογαριασμό... Πόσες φορὲς πάνω σ' αὐτὸ τὸ καμπαναριὸ λαχτάρησε νἄρθῃ ἡ στερνή του ὥρα!

Σὰν σίμωσε τὴν καμπάνα, ἀπόθεσε χάμου τὸ φαναράκι του καὶ στάθηκε πλάϊ στὸ φαρδὺ ἄνοιγμα ἀπ' ὅπου σὲ λίγο θὰ σκορπίσουνε οἱ χάλκινοι ἦχοι πάνω στὴν κοιλάδα. Κάτω οἱ τάφοι τοῦ ἐκεῖ μικροῦ νεκροταφείου περιτριγυρίζουν τὴν ἐκκλησία. Οἱ πιότεροι ἀπὸ τοὺς ξύλινους σταυρούς, ποὺ εἶναι καρφωμένοι στὸ προσκέφαλο τῶν τάφων, ποὺ μοιάζουν σὰ μακρουλοὶ λοφίσκοι, γέρνουν ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἢ καλύτερα ἀπὸ τὶς χιονοθύελλες, μισοαναποδογυρισμένοι, μὰ στέκουν ἀκόμα ἐκεῖ ἄγρυπνοι, προστατεύοντάς τους μὲ τ' ἁπλωμένα χέρια τους.

Στὴν ἀντικρυνὴ πλαγιά, οἱ ψηλοὶ γυμνοὶ κορμοὶ τῆς σημύδας, ραβδώνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὴ λευκὴ γραμμή τους τὸ σκοτεινὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Κι' ἀπὸ τὸ λόγγο, ὅπως κι' ἀπὸ τὸ λειβάδι, τὰ χωράφια κ' οἱ ἀκροποταμιὲς ἀναδίνουν, μέσα στὴ νύχτα, τὴ δυνατὴ μυρωδιὰ τῆς καινούργιας χλόης, τῶν ἀνθισμένων ἀμυγδαλιῶν καὶ τῶν βλαστῶν ποὺ πᾶνε ν' ἀνοίξουν.

Τί περιμένει λοιπὸν κάθε φορὰ ἀπὸ τὸ γύρισμα τῶν ἐποχῶν; Καὶ πρέπει πάντα ν' ἀνεβαίνῃ ἐδῶ πάνω γιὰ νὰ ξυπνάῃ μὲ τὴν καμπάνα του τὰ βάθη τῆς στέππας; Πότε πιὰ θὰ εὐδοκήσῃ ὁ Ὕψιστος νὰ ξαπλωθῇ κι' αὐτός, μὲ τὴ σειρά του, ἐκεῖ κάτω ἀπὸ ἕνα σταυρό;

—Μονάχα Ἐσὺ τὸ ξέρεις! μουρμουρίζει κάνοντας τὸ σταυρό του εὐλαβικὰ καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια στὸν οὐρανό, ὅπου πλέουν μέσα στὸ φῶς μυριάδες κόσμοι. Μὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ζήσω ἀκόμα, ἂν εἶναι τὸ θέλημά Σου, Κύριε!

—Μικέϊτς! Μικέϊτς! φωνάζει ἀπὸ κάτω μιὰ τρεμάμενη φωνή.

Εἶναι ὁ καντηλανάφτης. Εἶναι κι' αὐτὸς γέρος σὰν τὸν κωδωνοκρούστη. Μὲ τὸ χέρι στὸ γεῖσο τοῦ κασκέτου τοῦ κάκου ἀνοίγει τὰ ματόκλαδα πάνω ἀπ' τὰ γέρικά του μάτια δὲν κατορθώνει νὰ ξεχωρίσῃ τὸν Μικέϊτς στὸ ὕψος τοῦ πυργίσκου.

—Ἐδῶ εἶμαι! φωνάζει κεῖνος. Πῶς δὲ μὲ βλέπεις;

—Δὲν εἶναι ὥρα νὰ χτυπήσῃς τὶς καμπάνες;

'Ο ἄλλος ἐξετάζει τ' ἀστέρια, τὰ λαμπερὰ ἀστέρια, τὰ ὡραῖα χρυσᾶ ἀστέρια, ποὺ τὸν κοιτάζουν φιλικὰ σὰν παληὸ γνώριμο. 'Ο ἀστερισμὸς τοῦ Ἅρματος πυρπολεῖται ἐκεῖ ψηλά... μ' ἀκόμα δὲν ἔφταξε κεῖ ποὺ πρέπει.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε, εἶναι ἀκόμα νωρίς, τὸ ξέρω. Κι' ἀλήθεια τὸ ξέρει. Μὴ τάχα χρειάζεται ρολόϊ; Οἱ ἥλιοι τοῦ καλοῦ Θεοῦ δὲν θὰ τοῦ ἀναγγείλουν τὴν ὥρα ποὺ πρέπει νὰ σημάνῃ; Ὅλ' αὐτὰ τοῦ εἶναι τόσο γνώριμα! Εἶναι ἡ πατρική του γῆ καὶ ποτέ του δὲν ἔζησε σ' ἄλλο μέρος.

Ἔζησε. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς δὲν ἦταν αὐτὸ ζωή;

Καὶ τὰ περασμένα, συγκεχυμένα στὴν ἀρχή, ἔτσι σὰ σκιαγραφία ποὺ βλέπει κανεὶς μέσα στὴν ὁμίχλη, ξεχωρίζονται ὅλο καὶ πιὸ καθαρὰ καὶ περνοῦν σὰ λιτανεία μπροστὰ ἀπὸ τὸν Μικέϊτς, τόσο κοντά, ποὺ λὲς καὶ θὰ μποροῦσε νὰ τ' ἀγγίξῃ μὲ τὸ δάχτυλο.

Ξαναβλέπει τὸν ἑαυτό του ξανθὸ ἀγοράκι, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ὁ πατέρας του κρατῶντας τον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἀνέβασε στὸ καμπαναριό... Τὰ μάτια του ἄστραφταν ἀπὸ χαρά, ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ἀπὸ θαυμασμό, ἀπ' ὅ,τι θές. Τὰ μαλλιά του τ' ἀνέμιζε ὁ ἀγέρας. Πόσο ἦταν ὡραία ἡ ἀσημένια κορδέλλα ποὺ ἔκανε τὸ ποτάμι. Καὶ πόσο τοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ ψάχνῃ νἄβρῃ τὸ σπίτι τους ἀνάμεσα στὰ στοιβαγμένα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ, γύρω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ λόφου.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔκανε πιότερη ἐντύπωση ἦταν ἡ ἄπειρη ἔκταση τῆς στέππας.

—Ἄ! εἶπε ὁ γέρο κωδωνοκρούστης, πῶς μοιάζει μὲ τὴ ζωή! Σὰν εἶναι κανεὶς νέος δὲν βλέπει τὸ τέρμα... καὶ τώρα νάτην ἐδῶ, οὔτε πολύ, μέσα στὸ χέρι του.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! Τί εἶναι νὰ μὴν παραστρατήσῃς. Νὰ ζήσῃς καὶ νὰ πεθάνῃς τίμια γιὰ νὰ ξαναγεννηθῇς στὴν οὐράνια ζωή.

Κύτταξε τοὺς ἀστερισμούς: Τώρα εἶναι ὥρα. Ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, βγάζει τὸ σκοῦφο του, κάνει τὸ σταυρό του, τὸν ξαναβάζει, καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια τρα-

('Η συνέχεια εἰς τὴν Δ' σελίδα)

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ κ. ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Πρόθυμος, περιποιητικός, χαρούμενος, εἰσέβαλε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ ποὺ φιλοξενοῦσε τὴν πασχαλινή μας ἐκδρομή, ὁ Κωστάκης ὁ Καρατζᾶς, μαραγκὸς καὶ γνωριμία τῆς στιγμῆς. Τῶν περιστάσεων

—Ποῦ θὰ κάνετε αὔριο Πάσχα;

—Μὰ δὲν ξέρω κι' ἐγώ; Στὸ ξενοδοχεῖο!

—Δὲ μοῦ λές; Γιά αὐτὸ ἤρθατε στὸ τόπο μας; Γιὰ νὰ παραστήσετε τίς,..λεβεντιές;

—Μᾶς ὑβρίζεις, Κωστάκη;

—'Αμὲ τί νὰ σᾶς κάνω; Χριστὸς 'Ανέστη μὲ τοὺς κούκους θά κάνετε; Μπρός, οὔτε κουβέντα. Θὰ σᾶς πάρω μαζί μου.

—'Εὰν ἐπιτρέπετε, πού;..

—Στὴ μάντρα τοῦ Μήτσου τοῦ 'Αλογογιάννη. Πάνω ἀπὸ τὰ Τσαρουχάδικα.

—Δηλαδή;

—Τί σᾶς νοιάζει βρὲ ἀδελφέ! Περίεργοι ἄνθρωποι εἶσαστε...... Μπᾶααα!....

Καὶ ἐξηφανίσθη. 'Η κυρίες ἐσούφρωσαν ἐλαφρῶς τὰ χειλάκια των οἱ κύριοι ἀλληλοεκυττάχθησαν, ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις εἶχε ληφθῇ σιωπηρῶς. Σοπαρέ πάρτυ Πασχαλινὸν παρὰ τῷ φίλῳ κ. 'Αλογογιάννη. Θαῦμα.

*

Ξημέρωσε λοιπόν, ἡ Κυριακὴ τοῦ Θεοῦ. Τὸ χωριὸ ἐξύπνησε μέσα σὲ μιὰ χαρωπὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ντυμένο τὰ γιορτινά του.

'Ο Κωστάκης ὁ Καρατζᾶς, Ἄγγλος στὴν ὑπόσχεσί του, ἔφθασε λιγάκι πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

—Ἕτοιμοι εἴσαστε, λεβέντες;

—Ἕτοιμοι., Κωστάκη...

—'Ακονίσατε στομάχι, δόντια, χέρια καὶ ποδάρια;

—Τὰ πάντα, φίλτατε Κωστάκη.

—Δρόμο τὸ λοιπόν.

Καραβάνι πολυτελείας, οἱ ἐξ 'Αθηνῶν «μὴ μοῦ ἅπτου» ἐκδρομεῖς,

('Η συνέχεια εἰς τὴν Δ' σελίδα)

ΧΡΙΡΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Λαμπρότατον ἥλιο ἐπρομηνοῦσε
Τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ὕστερο ἀστέρι,
Σύννεφο καταχνιὰ δὲν ἐπερνοῦσε
Στοῦ οὐρανοῦ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη.

—·.·—

Μόνο κινημένο ἀργά φυσοῦσε
Τόσο ἀπαλὰ στὸ πρόσωπο τ' ἀγέρι
Λὲς καὶ σοῦ ἔλεγε μέσ' τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα
Γλυκειὰ ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος μαυρίλα.

—·.·—

Χριστὸς 'Ανέστη! Νέοι, γέροι καὶ κόρες,
Ὅλοι μικροὶ-μεγάλοι, ἑτοιμασθῆτε
Μέσ' τῆς ἐκκλησίαις τῆς δαφνοφόραις
Μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχτῆτε.
'Ανοίξετε ἀγκαλιὲς εἰρηνοφόρες
'Ομπροστὰ στοὺς ἁγίους καὶ φιληθῆτε,
Φιληθῆτε ὅλοι χείλη μὲ χείλη,
Πέστε Χριστὸς ἀνέστη ἐχθροὶ καὶ φίλοι!

—·.·—

Δάφναις σὲ κάθε πλάκα οἱ τάφοι
Καὶ βρέφη ὡραῖα στὴν ἀγκαλιὰ οἱ μαννάδες,
Γλυκόφωνα, κυττῶντας ταῖς ζωγραφισμέναις εἰκόνες ψάλλουν οἱ ψαλτάδες.
Λάμπει τ' ἀσήμ', λάμπει τὸ χρυσάφι
'Απὸ τὸ φῶς ποὺ χύνουνε οἱ λαμπάδες,
Κάθε πρόσωπο λάμπει ἀπ' τ' ἁγιοκέρι,
Ὅπου κρατοῦνε οἱ Χριστιανοὶ στοῦ χέρι!

ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΣ

Αἱ γνήσιαι κολώνιαι
L.T. PIVER PARIS
POMPEÏA-JARDIN D'ORIENT
RÊVE D'OR-CHYPRE

Πωλοῦνται καὶ χύμα
MHNYTΩP

'Αποκλειστικὴ πώλησις
Δ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ
ΒΑΣ. ΚΑΛΛΙΣΤΡΟΣ
ΠΑΤΡΑΙ

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ ΕΦΕΔΡΙΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΠΑΤΡΩΝ
ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ κ. Β. ΣΩΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ & ΠΑΤΡΩΝ, ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑΣ
ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΥ
ΤΙΜΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥ ΔΡΑΧΜΑΣ 25

5Η ΜΑΪΟΥ
ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ ΠΑΝΘΕΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΘΩΜΑ